

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **КОЯ Н. КРЪСТЕВА**
като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110130062 по описа за 2023 година

Предявени са от ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове по реда на **чл. 422 ГПК** с правно **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД** срещу ответника **Р. М. Р.**, ЕГН *********, с адрес: *********, за установяване на вземания по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумата **1119,40 лв.** дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.5.2019 г. до 30.04.2021 г. за имот с адрес: *********, аб. № *******, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 14.10.2022 г. до окончателното ѝ погА.ване, **180,94 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 29.09.2022 г., **15,06 лв.** неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.09.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 14.10.2022 г. до окончателното ѝ погА.ване, и **3,05 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 29.09.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.10.2022 г. по ч.гр.д.№ 55935/2022 г. по описа на СРС, 157 с-в.

Ищецът „Топлофикация - София” ЕАД извежда съдебно предявените права при твърдения, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок след датата на публикуване на месечните сметки. Сочи, че до процесния имот е доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. на стойност 2238,80 лв., за която ответникът отговаря съобразно идеалните части в съсобствеността, а именно

до размера на 1/2 ид.ч. или за сумата 1119,40 лв. Сочи, че в имота е осъществявана услуга дялово разпределение за периода от 01.09.2019 г. до 30.4.2021 г., за която не е заплатено дължимото възнаграждение в размер на 30,13 лв., за което ответникът отговаря до размера на дела в съсобствеността, а именно 1/2 ид.ч. или за сумата от 15,06 лв. Претендира и заплащането на обезщетение за забава съответно в размер на 180,94 лв. върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 29.09.2022 г., и обезщетение за забава в размер на 3,05 лв. върху дължимата главница за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. до 29.09.2022 г., както и законната лихва върху главниците от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 14.10.2022 г. до окончателното ѝ погасяване.

Ответникът Р. М. Р. в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, чрез назначения особен представител, в който оспорва иска с доводи, че не е налице облигационна връзка между страните и същият не е ползвател или собственик в имота. Оспорва дължимостта на претендираните от ищеца суми. Моли за отхвърляне на предявените искове.

Конституираното по реда на чл. 219, ал. 1 ГПК трето лице-помагач на страната на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД изразява становище, че през процесния период и извършвал дялово разпределение в процесната сграда като начисленото количество потребена топлинна енергия за абоната е определено съгласно правилата, залегнали в действащите през процесния период законови нормативи.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от представения по делото Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от дата 08.07.1992 г. ответникът Р. М. Р. и съпругата му **** са придобили собствеността върху процесния недвижим имот, представляващ Апартамент № 4, находящ се в гр. ****

Представено е и писмо от Столична община – район „Младост“, с което е потвърдено, че процесният имот е придобит от Р. М. Р. и **** с Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти на 08.07.1992 г.

Видно от приложения по делото списък на живущите по апартаменти в жилищната сграда на блок 218, находяща се в гр. София, *****, ответникът Р. М. Рашинов е вписан като собственик на апартамент № 4 на ет.1.

От представеното удостоверение за родствени връзки изх. № РМЛ21-ТД26-1479/01.09.2021 г., издадено от Столична община – район „Младост“ за ****, ответникът Р. М. и **** са съпрузи.

Представените е Договор от дата 18.02.2002 г. между етажните собственици на сграда, находяща се на адрес: гр. София, ж.к. „Младост“, бл. 218, вх. А и третото лице помагач „Техем Сървисис“ ЕАД за извършване от третото лице на индивидуално разпределение на топлинна енергия по апартаменти, съгласно системата за индивидуално измерване, за сключването на който е взето решение от общото събрание на етажната собственост на 26.10.2001 г., както и Договор № Д-0-67 от 03.06.2020 г., сключен между ищеца и третото лице помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

По делото са представени обща фактура № 1005593110/31.07.2020 г., обща фактура №1014128092/31.07.2021 г., справка за потребените количества топлинна енергия и дължимата цена за процесния период, както и дължимо възнаграждение за услуга дялово разпределение, кредитни известия, издавани в същия период и фактурирани суми на равни месечни вноски.

Представени са общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ АД на потребителите в гр. София.

Според заключението на вещото лице М. А. Т. по допуснатата съдебно-техническата експертиза, което съдът приема като обективно, безпристрастно и компетентно дадено, сумите за топлинна енергия за имота са били начисление в съответствие с изискванията на действащата нормативна уредба – Наредба № 16-334, изменена от 01.06.2014 г. и Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. с изключение на периода, в който липсват данни за изправността на топломера. За процесния период абонатът е осигурил достъп за отчет – главните отчети от 16.06.2020 г. и 31.05.2021 г. са подписани. Според главните отчети и изравнителните сметки на ФДР за процесния период в имота радиаторите са демонтирани и абонатът не ползва топлинна енергия за отопление на имота. Абонатът заплаща топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, разпределяна от ФДР между всички абонати пропорционално на пълните отопляеми обеми, на база пълно отопляема кубатура 146 куб.м., съгласно акт за разпределение на кубатурата. Топлинната енергия за битово гореща вода се отчита по показанията 1 водомер за топла вода в имота. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че стойността на потребената топлинна енергия за процесния период е в размер на 2237,01 лева. Вещото лице е установило, че метрологичната на топломер № 4010838 е изтекла на 22.06.2020 г., същият е демонтиран на 07.07.2020 г. и заменен с топломер № 64477845. Вещото лице е посочило, че липсва метрологична проверка за заменения топломер след демонтажа, поради което след изтичане 24 месеца от последната му проверка на 23.06.2020 г. до 06.07.2020 г. (деня преди монтирането на изправен и проверен топломер) не може да установи количеството доставена топлинна енергия за БГВ, каквото е начислено от ищеца в размер на 35,19 лв. Вещото лице е установило, че дължимата от абоната сума за доставена топлинна енергия за периода, през който същата е отчитана от изправен топломер е в размер на 2201,82 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и, че за процесния период е извършвана услугата „дялово разпределение“, както и дължимата цена. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия по силата на закона, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет

- доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакциите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ преди ДВ, бр. 54 от 2012 г., визиращи като страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

С представения по делото Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от дата 08.07.1992 г. беше доказано, че ответникът Р. М. Р. и съпругата му **** са придобили чрез покупко-продажба процесния недвижим имот, представляващ Апартамент № 4, находящ се в гр. София, ж.к. „Младост 2“, бл. 218, вх. А, ет.14 при равни квоти. Следователно може да се обоснове извод, че ответникът притежава качеството потребител на топлинна енергия, доставяна в имота му. Въпреки че по аргумент от чл. 32 СК съпрузите отговарят солидарно за разходите за задоволяване на нужди на семейството и отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството, ищецът е предявил иска при условията на разделна отговорност, претендирайки от ответника 1/2 от дължимите суми, поради което съдът е ограничен от заявения петитум в исковата молба и предхождащото го заявление за издаване на заповед за изпълнение, респективно дължи произнасяне до размера на предявената претенция.

Съдържанието на установеното между страните правоотношение е уредено от Общите условия /ОУ/ на топлопреносното предприятие, одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране и действащи през процесния период. На съда му е служебно известно, че Общите условия на ищцовото дружество са публикувани и са влезли в сила, а и към исковата молба са представени доказателства в тази насока. Общите условия обвързват ответника дори и без да са приети изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Следователно се налага извод, че между ответника и ищеца съществува облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, по силата на което за ищеца „Топлофикация София“ ЕАД е налице задължение да доставя в топлоснабден обект топлинна енергия, а за ответника е налице задължение да заплаща нейната цена, в качеството му на потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на параграф 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката. С Тълкувателно решение № 2/2016 г., постановено по тълкувателно дело № 2/2016 г. по описа на ОСГК на ВКС е посочено, че за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на разпоредбата на чл. 62 във връзка с пар. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите.

Съгласно чл. 142, ал. 2 ЗЕ топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите. Разпоредбата на чл. 145 ЗЕ посочва, че топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. Топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, и топлинната енергия за отопление на общите части при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя като разлика между топлинната енергия за отопление на сградата и топлинната енергия за отопление на имотите, след което се разпределя между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти.

Действащата през процесния период нормативна уредба на чл. 155, ал. 1 ЗЕ предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация.

В случая въз основа на заключението по съдебно-техническата експертиза беше доказано, че за процесния период в имота на ответника е доставена топлинна енергия на стойност 2201,82 лв., като за останалата начислена сума в размер 35,19 лв., т.е. до размера на 2201,82 лв. вещото лице не може да потвърди дали е доставено такова количество топлинна енергия с оглед липсата на изправен топломер за съответния период. Поради липсата на данни за годността на общия топломер, послужил за изчисляване на преминалата топлинна енергия и начисляването ѝ на абоната, възниква съмнение относно това какво количество топлинна енергия е преминала, както и относно правилността при начисляването на количеството топлинна енергия за този период, поради което по отношение на сумата от 35,19 лв., начислена за периода 23.06.2020 г. до 06.07.2020 г. искът се явява недоказан. Ищецът претендира от ответника половината от цената на доставената топлинна енергия, поради което искът се явява основателен до размера на 1100,91 лв., а за горницата до пълния предявен размер искът подлежи на отхвърляне.

По отношение режима на забавата за дължими суми за топлинна енергия съдът изхожда от разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия, съгласно който клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, а съгласно ал. 4 ако не платят задълженията си след тази дата дължат обезщетение за забава в размер на законната лихва. Съгласно, чл. 33, ал. 4 от ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2., т.е. за реално потребеното количество топлинна енергия след годишното отчитане и издаването на обща фактура за отчетния период. Предвид горния извод на съда за частична основателност на претенцията за главница за топлинна енергия до размера на 1100,91 лв., основателна се явява и претенцията за обезщетение за забава само върху основателната част от главница, изчислена от съда по реда на чл. 162 ГПК за периода от 15.09.2020 г. до 29.09.2022 г. – 173,65 лв., до който размер се явява основателна исковата претенция на ищеца, а в останалата част до пълния предявен размер от 180,94 лв. подлежи на отхвърляне.

По иска за дължимото възнаграждение за услугата дялово разпределение, съдът намира, че съгласно чл. 36 от сега действащите ОУ и чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Съгласно представения по делото договор между етажните собственици и топлинният счетоводител, потребителите дължат абонаментна цена за отчитане на показанията на индикатора за разпределение на разхода за отопление, водомери за топла вода, поддръжка на монтираните уреди и изготвяне на обща и индивидуална сметка. От представените по делото писмени доказателства се установи, че за периода 01.09.2019 г. – 30.04.2021 г. за процесния имот са начислени суми за извършена услуга дялово разпределение в размер на по 1,49 лв. на месец, или общо дължимата сума за тази услуга за посочения период е в размер на 30,12 лв., като ищецът претендира от ответника половината от начислената сума, или сумата от 15,06 лв., поради което искът се явява изцяло основателен.

По отношение на претенцията за обезщетение за забава върху цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арт. чл. 84,

ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, въпреки изричните указания на съда в тази насока, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява неоснователна.

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в заповедното производство съразмерно уважената част от исковата претенция. В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер 26,37 лева - заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 25 лева, определено от съда съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото, както и разделната отговорност на длъжниците. Съобразно уважената част от иска на ищеца следва да се присъди съответна част от сторените в заповедното производство разноски, а именно сумата от 50,25 лв. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК заявителят (ищец) има право на направените от него разноски в исковото производство, съобразно уважената част от исковете. Същият е сторил разноски в размер 75,64 лв. държавна такса, 400 лв. депозит за вещо лице по СТЕ, 400 лв. депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение определено от съда в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване извършените действия, материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото. От тях съобразно уважената част на иска следва да се присъди съответна част, а именно сумата от 954,30 лв.

Ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК също има право на разноски за исковото производство, съобразно отхвърлената част на предявените искове, но същият не е направил искане за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произна.не в този смисъл.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Топлофикация София” ЕАД по реда на чл. 422 ГПК искове с **правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, че **Р. М. Р.**, ЕГН *********, с адрес: ******* ДЪЛЖИ НА „Топлофикация София” ЕАД**, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б сумата **1100,91 лв.** дължима главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.5.2019 г. до 30.04.2021 г. за имот с адрес: *********, аб. № *******, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 14.10.2022 г. до окончателното ѝ погА.ване, **173,65 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за доставена

топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 29.09.2022 г. и **15,06 лв.** неплатена цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.09.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 14.10.2022 г. до окончателното й погА.ване, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.10.2022 г. по ч.гр.д.№ 55935/2022 г. по описа на СРС, 157 с-в., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за сумата над **1100,91 лв.** до пълния предявен размер **1119,40 лв.** главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., за сумата над **173,65 лв.** до пълния предявен размер от **180,94 лв.** обезщетение за забава за периода от 15.09.2020 г. до 29.09.2022 г. и за сумата **3,05 лв.** обезщетение за забава върху дължимата главница за дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 29.09.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.10.2022 г. по ч.гр.д.№ 55935/2022 г. по описа на СРС, 157 с-в., **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОСЪЖДА Р. М. Р., ЕГН *********, с адрес: ********* **ДА ЗАПЛАТИ НА „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК 831609046**, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б, на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **50,25 лв.** – разноси в заповедното производство, както и сумата от **954,30 лв.** – разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **трето лице-помагач** на страната на ищеца **„Топлофикация София” ЕАД – „Техем Сървисис“ ЕООД.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____